

Wat is heiliging?

door: C.H. Mackintosh

1 Korinthiërs 1:30

Heiliging is een belangrijk onderwerp. Er zijn christenen, die Christus niet ten volle kennen en die niet genieten van de vrijheid van het evangelie. Zij lijden door gebrekkige of verkeerde gedachten ten aanzien van deze levensbelangrijke kwestie. Soms wordt de leer van de heiliging zo misverstaan, dat zelfs aan de volmaakte rechtvaardiging van de gelovige en de aanneming tot kind van God getwijfeld wordt. Heiliging wordt soms begrepen als een voortgaand en doorgaand proces, waardoor onze oude natuur langzamerhand verbeterd wordt. Ja, soms denkt men dat pas als dit werk zijn hoogtepunt heeft bereikt – als de gevallen en bedorven mens geheel geheiligd is – men geschikt is voor de hemel.

Maar zowel de Schrift (1) als de oprechte ervaring (2) van alle gelovigen spreken dit tegen.

1. Het Woord van God leert nergens dat de Heilige Geest de verbetering beoogt van de oude natuur, die we geërfd hebben door natuurlijke geboorte uit de gevallen Adam (zie 1 Kor. 2:14). Deze tekst is duidelijk en beslissend op dit punt: *“De natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid, en hij kan het niet begrijpen”*. Die natuurlijke mens kan dus niet geheiligd worden door de Heilige Geest. Heiliging van onze ‘natuur’ is tegengesteld aan de leer van 1 Korinthe 2:14. Meer bewijzen zijn niet nodig. Een totaal gevallen mens kan nooit geheiligd worden. Hij is en blijft gevallen. De Heilige Geest kwam niet op aarde om een ruïne te herstellen, maar om de gevallen mens tot de Heer Jezus te leiden. Dat staat ver af van enige poging om het vlees te heiligen. In Galaten 5:17 staat: *“Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; want deze staan tegenover elkaar”*. Kan de Heilige Geest oorlog voeren tegen dat wat Hij langzamerhand verbetert en heiligt? Zou de strijd niet eindigen, zodra het proces van verbetering zijn hoogtepunt bereikt had? Houdt de strijd van de gelovige ooit op zolang hij in het lichaam is?

2. Dit brengt ons bij het tweede bezwaar tegen de theorie van de voortgaande heiliging van onze natuur. Dit bezwaar wordt geleverd door de oprechte ervaring van alle gelovigen. Bent u een waar gelovige? Hebt u verbetering in uw oude natuur geconstateerd? Is het nu iets beter dan toen u uw leven als christen begon? Ik kan en behoor door genade, in staat te zijn mij meer en

meer voor de zonde dood te houden, maar het vlees is niets beter. Het vlees blijft bereid op te springen en zichzelf te vertonen in al zijn slechtheid als ooit tevoren. ‘Het gelovige vlees’ is niets beter dan ‘het ongelovige vlees’. Als een gelovige niet in gedachten houdt dat het ‘eigen ik’ geoordeeld moet worden, zal hij spoedig door bittere ervaring leren dat zijn oude natuur nog even slecht is als vroeger. Ja, dat die dezelfde zal blijven tot het einde.

Het is niet te verwachten dat iemand die hoopt op een geleidelijke verbetering van zijn natuur ook maar een uur vrede kan genieten, als hij zich beziet in het licht van Gods heilig Woord. Zijn oude ik – het vlees – is hetzelfde als toen hij wandelde in de duisternis van zijn onbekeerde toestand. Zijn eigen toestand en karakter zijn inderdaad grondig veranderd door het bezit van de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4), en door de inwoning van de Heilige Geest. Daarom wil hij ook geen gehoor geven aan de wensen van zijn oude natuur. Maar op het ogenblik dat de oude natuur werkt, merkt hij dat deze even opstandig is tegen God als altijd.

Komt de somberheid en moedeloosheid waarover velen klagen, niet door een verkeerde opvatting met betrekking tot dit punt van de heiliging? Men zoekt naar iets dat men nooit zal vinden. Men zoekt naar een grond van vrede in een geheiligde natuur, in plaats van in een volmaakt offer; in een voortdurende heiliging, in plaats van in een volbracht verzoeningswerk. Men vindt het aanmatigend te geloven dat de zonden vergeven zijn, tenzij de boze natuur volledig geheiligd is. Men ziet dat dit doel nooit bereikt kan worden en daardoor is er geen zekerheid van vergeving en voelt men zich ongelukkig. Kortom, deze mensen zoeken een grondslag die totaal verschilt van wat God zegt, het fundament dat Hij heeft gelegd; daarom hebben ze geen zekerheid. Het enige dat hun een schrale troost biedt, is een schijnbaar succesvolle poging in de strijd om persoonlijke heiligheid. Als ze een goede dag hebben, als ze een ogenblik van gemeenschap genieten, als ze een vredige gezindheid hebben, zijn ze in staat uit te roepen: *“Ik zal nimmer wankelen, HERE, door Uw welbehagen had U mijn berg bevestigd”* (Ps. 30:8).

Maar deze dingen geven een armzalige basis voor de vrede van de ziel. Zij zijn niet de Persoon van Christus Zelf. Pas als wij zien wat onze plaats voor God in Christus is, kan er echte vrede zijn. Iemand die

Christus heeft aangenomen, verlangt inderdaad naar heiligheid. Maar als hij begrijpt Wie Christus voor hem is, doet hij afstand van alle gedachten over een geheiligde natuur. Hij heeft zijn alles in Christus gevonden; en de grootste wens van zijn hart is op te groeien naar Zijn gelijkenis. Dat is ware praktische heiliging.

Soms spreken mensen over heiliging en bedoelen iets anders; ze drukken zich daarmee anders uit dan dat wij vinden in de Schrift. Sommigen zien de éne kant van de heiliging, maar niet de andere kant. Hoewel wij iemand niet om een bepaalde uitdrukking moeten veroordelen, is het toch wenselijk – als wij spreken over de waarheid en in het bijzonder over zo'n belangrijk onderwerp als de heiliging – te spreken overeenkomstig de zuiverheid van het Woord. Daarom volgen hier enkele teksten uit het Nieuwe Testament waarin deze leer wordt ontvouwd. Zij zullen ons twee dingen leren:

1° wat heiliging is, en

2° hoe dit wordt uitgewerkt.

“Uit Hem toch bent u in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing” (1 Kor. 1:30).

Christus is voor ons *al* deze vier dingen geworden: wijsheid, gerechtigheid, heiliging en verlossing. God gaf ons in Christus een rijke schatkamer. Als wij die openen met de sleutel van het geloof, is de eerste edelsteen die schittert: *“wijsheid van Godswege”*; de tweede: *“gerechtigheid”*; de derde: *“heiliging”*; en de vierde: *“verlossing”*. Wij bezitten al die dingen in Christus. Als wij de éne zegen krijgen, hebben wij ook de andere drie. Hoe krijgen wij ze allemaal? Door het geloof! Waarom de verlossing het laatst? Omdat deze ook inhoudt de uiteindelijke bevrijding van het lichaam van de gelovige uit de macht van de sterfelijkheid, als de stem van de aartsengel en de bazuin van God de ontslapenen uit het graf zal roepen en de levend overgeblevenen in een oogwenk zal veranderen. Is dit een voortdurend proces? Het is *in een oogwenk*. Nu is het lichaam in de ene toestand, een oogwenk later zal het in de andere toestand zijn. In een ondeelbaar ogenblik zal het overgaan van vergankelijkheid tot onvergankelijkheid, van oneer tot heerlijkheid, van zwakheid tot kracht. Wat een verandering! Onmiddellijk, volledig, eeuwig!

Wat kunnen wij leren van het feit dat de *heiliging* voorkomt in hetzelfde rijtje als de *verlossing*. Daaruit leren wij het volgende: wat de verlossing *zal* zijn voor het lichaam, is de heiliging *nu* voor de ziel. Heiliging in de betekenis waarin het hier wordt gebruikt, is een onmiddellijk, volledig en eeuwig goddelijk werk. Het is geen voortgaand proces, evenmin als de verlossing dat is. Het een is even volledig en even onafhankelijk van de mens als het ander. Natuurlijk, als het lichaam deze heerlijke verandering zal hebben ondergaan, zullen er hoogten van heerlijkheid betreden worden. Dan zullen er wijde velden van heerlijkheid ontdekt worden en al deze dingen zullen ons eeuwig

bezighouden. Maar het werk dat ons voor die toestand geschikt maakt, zal *in een oogwenk* plaatshebben. Zo is het ook met de heiliging. De praktische gevolgen ervan zullen voortdurend toenemen; maar de zaak zelf die in dit vers wordt bedoeld, is in één ogenblik gebeurd.

Wat een troost zou het voor duizenden ernstige, angstige zielen zijn die hiermee worstelen, als ze Christus zouden aannemen als hun heiliging! Velen streven naar heiliging in eigen kracht. Zij zijn tot Christus gekomen om gerechtigheid te verwerven, na vele vruchteloze pogingen om hun eigen gerechtigheid op te bouwen. Maar de heiliging zoeken ze op een heel andere manier. Ze hebben gerechtigheid *zonder* werken ontvangen, maar zij verbeelden zich dat ze de heiliging moeten krijgen *door* hun werken. Ze hebben gerechtigheid gekregen door het geloof, maar nu denken ze heilig te worden door eigen inspanning. Zo verliezen ze hun vrede en zien niet dat ze de heiliging op precies dezelfde wijze hebben gekregen als de gerechtigheid, namelijk door het geloof. Want Christus is ons zowel het één als het ander geworden. Krijgen wij Christus door inspanning? Nee, door het geloof. *“Maar hem die niet werkt, maar gelooft in Hem (...)”* (Rom. 4:5). Dit is van toepassing op alles wat wij in Christus bezitten. Er is geen enkele reden om op grond van 1 Korinthiërs 1:30 te concluderen dat dit niet geldt voor de heiliging, en de heiliging daarmee op een ander fundament te plaatsen dan de overige zegeningen die in dit vers worden genoemd. Wij hebben geen wijsheid, gerechtigheid, heiligheid of verlossing in *onzelf*, en wij kunnen ook niets doen om ze te krijgen. Maar God heeft ons in Christus al deze dingen geschonken. De volheid van Christus is van ons, en Christus is de volheid van God.

“(...) tot welke Ik je zend om hun ogen te openen, opdat zij zich bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden ontvangen door geloof in Mij” (Hand. 26:18).

Bekeerde heidenen krijgen vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof. Het geloof is het middel waardoor wij *geheiligden* worden, omdat het ons met Christus verbindt. Op hetzelfde ogenblik dat de zondaar in Jezus Christus gelooft, wordt hij met Christus verbonden. Hij wordt met Hem één gemaakt, hij is aangenaam en volmaakt in Hem. Dit is de ware heiliging en rechtvaardiging. Het is geen voortgaande en geleidelijke ontwikkeling. Het Woord is duidelijk: *“(...) onder de geheiligden ontvangen door geloof in Mij”*. Er staat niet dat zij *zullen* geheiligd worden of *langzamerhand* worden geheiligd. Als dat de leer was, zou het ook zo gezegd worden.

Natuurlijk, de gelovige groeit in de kennis van die heiligheid, in het besef, de kracht, de waarde, de praktische invloed, de ervaring en het genot ervan. Als de waarheid haar goddelijk licht werpt op de ziel, krijgt ze meer kennis van wat het is *afgezonderd* te zijn voor Christus te midden van een boze wereld; dat is een gezegende waarheid. Hoe meer de waarheid hiervan wordt gezien, hoe duidelijker het voor ons wordt dat

heiliging niet slechts een geleidelijke verandering in ons is door de Heilige Geest, maar het gevolg van ons één zijn met Christus door het geloof, waardoor wij deelgenoten zijn van alles wat Hij is. Dit is een onmiddellijk, volledig en eeuwig werk. *“Ik heb ingezien, dat al wat God doet, voor eeuwig is; daaraan kan men niet toedoen en daarvan kan men niet afdoen; en God doet het, opdat men voor Zijn aangezicht vreze”* (Pred. 3:14). Of God nu heiligt of rechtvaardigt, het is voor eeuwig. Het stempel van de eeuwigheid staat op ieder werk van de hand van God. Niets kan men daaraan toedoen of afdoen.

Nu enkele verzen die het onderwerp in een ander licht plaatsen: de praktische gevolgen voor de gelovige van onze heiliging in Christus. In 1 Thessalonicenzen 5:23 bidt Paulus voor de heiligen als volgt: *“Moge nu de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen en moge geheel uw geest en ziel en lichaam onberispelijk worden bewaard bij de komst van onze Heer Jezus Christus”*. Hier vinden we een heiligmaking die *gradaties* kent. De Thessalonicenzen hadden zoals alle gelovigen in Christus een volmaakte heiligheid. Maar wat het praktisch genot en de verwerkelijking ervan betrof, was die slechts gedeeltelijk zichtbaar. Paulus bad dat zij *geheel* geheiligd mochten worden.

In deze tekst wordt niets gezegd van het *vlees*. Onze gevallen natuur wordt altijd behandeld als iets dat hopeloos verdorven is: gewogen in de weegschaal is ze te licht bevonden; gemeten met de goddelijke maat schiet ze tekort; beproefd door een volmaakt paslood is ze krom bevonden. God heeft haar terzijde gesteld. Haar einde is voor Zijn aangezicht gekomen. Hij heeft haar veroordeeld in de dood van Christus (Rom. 8:3). Onze oude mens is met Christus gekruisigd, gestorven en begraven (Rom. 6:8).

Dit verder te bewijzen zou een boek vullen. Kunnen wij dan een ogenblik denken dat God de Heilige Geest op aarde is gekomen met het doel iets dat veroordeeld, gekruisigd en begraven is weer op te graven om het te heiligen? Wie voor het gezag van de Schrift buigt, zal dit idee verwerpen. Bestudeer de wet, de profeten, de psalmen, het hele Nieuwe Testament, en u zult zien dat het vlees totaal onherstelbaar is. Het telt niet meer mee. De Geest heiligt het niet, maar stelt de gelovige in staat het te doden. Wij moeten de oude mens afleggen en uitdoen (Ef. 4:22; Kol. 3:9). Dit voorschrift zou ons nooit gegeven zijn als het doel van de Heilige Geest *de heiliging van de oude mens* zou zijn.

Wij willen de maatstaf van persoonlijke heiliging niet verlagen of het oprechte streven verzwakken naar groei in die reinheid, waarnaar iedere gelovige vurig moet verlangen. Dat mag God verhoeden! Als wij één zaak meer in onszelf en anderen wensen te bevorderen, is het juist de persoonlijke heiliging: een goddelijke, verheven en praktische heiliging, een onverdeelde afzondering van kwaad in elke vorm. Hiernaar verlangen wij, hiervoor bidden wij, hierin wensen wij dagelijks te groeien.

Maar een groei in praktische heiligheid kan nooit voortkomen uit wettische bodem. Lees daarvoor aandachtig 1 Korinthiërs 1:30. Sommigen hebben in zekere mate de wettische bodem verlaten inzake de *gerechtigheid*, maar toch twijfelen ze daarin met betrekking tot de *heiligheid*. Het vers dat voor ons staat – indien het eenvoudig in het hart opgenomen wordt door het geloof – herstelt onmiddellijk deze ernstige fout.

Het eerste beginsel is *gerechtigheid zonder werken*. Alle verstandige christenen zullen dat beamen. Wij kunnen door inspanning van onze kant geen gerechtigheid voor onszelf bewerken voor God. Maar het wordt niet altijd zo duidelijk gezien dat wijsheid en heiliging en verlossing op precies dezelfde grondslag berusten. Wij kunnen zelf geen heiliging en geen gerechtigheid tot stand brengen. We kunnen het proberen, maar we zullen ervaren dat het vruchteloos is. We kunnen beloven, besluiten, werken, worstelen, hoop koesteren dat we het morgen beter zullen doen dan vandaag. Maar uiteindelijk zullen we ervaren en erkennen dat wij totaal zonder kracht zijn wat betreft de heiliging, net zoals we dat zijn ten aanzien van de gerechtigheid.

Wat een opluchting is het voor iemand die naar heiligheid jaagde of naar een grond om te rusten in zijn eigen inspanningen, als hij na jaren van mislukte pogingen inziet dat wat hij zo graag wilde bereiken als een kostbare schat in Christus reeds zijn deel is. Hij kan een volmaakte heiliging genieten door het geloof. Hij had gestreden met zijn gewoonten, begeerten, humeur etc. en had moeizame pogingen gedaan om zijn vlees te onderdrukken en toe te nemen in heiligheid, maar faalde telkens weer (de voorstelling van deze ervaring en strijd wordt ons geschilderd in Romeinen 7; zie ook ‘Wat is bevrijding?’). Iedere keer ondervond hij tot zijn grote droefheid dat hij niet heilig was en hij las in Gods Woord: *“Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging zonder welke niemand de Heer zal zien”* (Hebr. 12:14).

Het gaat in 1 Korinthiërs 1:30 dus niet om een bepaalde mate van heiligheid die wij dienen te bereiken, maar om de totale heiliging die elk christen heeft vanaf het ogenblik dat hij gelooft. Volmaakte heiliging ligt even zeker besloten in onze behoudenis als ‘wijsheid van Godswege’, ‘gerechtigheid’ of ‘verlossing’. Wij krijgen geen deel aan Christus door eigen inspanning, maar door het geloof. En als wij Hem hebben, hebben wij alles wat in Christus is. Daarom, als wij naar Christus opzien door het geloof, ontvangen wij ook kracht om boze lusten, hartstochten, een slecht humeur, verkeerde gewoonten e.d. te onderdrukken. Daartoe moeten wij zien op Jezus. Ik kan zelf geen enkele begeerte onderdrukken, een hele lijst zonden wegdoen, een volmaakte gerechtigheid uitwerken, of doden opwekken. Maar Christus is alles en in allen. Het heil is een gouden ketting, die zich uitstrekt van eeuwigheid tot eeuwigheid en iedere schakel van de keten is Christus. Het is *Christus* van begin tot eind.

Voor het geloof is het eenvoudig. De plaats van de christen is *in Christus*; en als hij in één opzicht in Christus is, is hij in alle dingen in Christus. Ik ben niet in Christus alleen met betrekking tot mijn gerechtigheid, en buiten Christus ten aanzien van de heiliging. Als ik een schuldenaar ben jegens Christus voor mijn *gerechtigheid*, ben ik het ook voor mijn *heiliging*. Ik ben niets verschuldigd aan een wettische gezindheid voor het één, noch voor het ander. Ik krijg beide door genade, door het geloof, want alles is in Christus.

Op het ogenblik dat de zondaar tot Christus komt en in Hem gelooft, wordt hij van de oude natuurlijke grondslag bevrijd. Hij verliest zijn oude wettische standpunt en wat daarbij hoort en wordt gezien in Christus. Hij is niet langer “in het vlees”, maar “in de Geest” (Rom. 8:9). God ziet hem alleen in Christus, en als Christus. Hij wordt één met Christus voor altijd. “*Zoals Hij is, zijn ook wij zijn in deze wereld*” (1 Joh. 4:7). Dit is de absoluut eeuwig zekere positie van het allerzwakste kind van God, ieder lid van Christus. Onze individuele kennis, ervaring, kracht, gaven en inzicht zijn verschillend, maar onze positie is identiek. Wat voor gerechtigheid of heiligheid wij ook bezitten, wij hebben het allemaal te danken aan onze positie *in Christus*.

Dus, als er geen volmaakte gerechtigheid is, is er ook geen volmaakte heiliging. Maar 1 Korinthiërs 1:30 leert duidelijk dat Christus *beide* is geworden voor alle gelovigen. Er staat niet dat wij gerechtigheid hebben, en slechts een bepaalde mate van heiligheid. De Geest van God plaatst het woord ‘maat’ voor geen van beide. Beide zijn volmaakt, en beide hebben wij in Christus. God doet niets half. Er is geen halve heiliging of halve gerechtigheid. De idee van een lid van de familie van God of van het lichaam van Christus, dat *geheel* gerechtvaardigd en *half* geheiligd is, gaat in tegen de Schrift en tegen elk gevoel van de goddelijke natuur.

Het is mogelijk dat misverstand in verband met de heiligheid voortkomt uit de verwarring van twee dingen, die wezenlijk verschillen: namelijk onze plaats en onze wandel, oftewel onze *positie* en onze praktische *toestand*. De positie van de gelovige is volmaakt, omdat het de gave van God in Christus is. Zijn wandel kan helaas heel onvolmaakt zijn en gekenmerkt worden door persoonlijke zwakheid. Terwijl zijn positie absoluut en onveranderlijk is, kan zijn praktische toestand veel onvolkomenheden vertonen. Van iemand die in het lichaam is, kan de praktische toestand door vijandige invloeden van dag tot dag aangetast worden. Als dan zijn plaats wordt afgemeten naar zijn wandel en zijn positie naar zijn toestand, wat hij is in Gods oog naar wat hij is in het oog van de mensen, moet het resultaat wel verkeerd zijn.

Als ik uitga van wat ik in mijzelf ben, in plaats van wat ik ben in Christus, moet ik wel tot verkeerde conclusies komen. Daar moeten wij op letten, want wij zijn geneigd te redeneren van onszelf uit in plaats vanuit het goddelijke oogpunt.

“*Zo ver als ’s hemels schitterende glans
uitgaat boven aardse pracht;
zo ver gaan Gods wegen en plannen
uit boven ’s mensen wegen en gedachten*”.

God ziet de zijnen en handelt ten opzichte van hen in overeenstemming met hun plaats in Christus. Hij heeft hun deze plaats geschonken en Hij heeft hen gemaakt tot wat zij zijn: zij zijn *Zijn* maaksel. Over hen te spreken als mensen die slechts *half* gerechtvaardigd zijn, zou een oneer zijn voor God. Dat geldt ook voor de heiliging.

Deze gedachte brengt ons tot een volgend bewijs uit het gezaghebbend en afdoende Woord van God: “*Maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd door de naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God*” (1 Kor. 6:11). In de voorafgaande verzen geeft Paulus een schildering van de gevallen mensheid, en hij zegt tegen de Korinthiërs dat zij precies zo waren geweest: “*En dit waren sommigen van u*”. Dat is duidelijke taal. Geen vleierij, geen pleisterwerk met kalk, geen waarheid achterhouden over het totale en onherstelbare verval van de menselijke natuur: “*Dit waren sommigen van u, maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd door de naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God*”.

Wat een tegenstelling tussen de twee kanten van het woord ‘maar’. Aan de ene kant de complete ontaarding van de toestand van de mens; aan de andere kant de absolute volmaaktheid van de positie van de gelovige voor God. Deze wonderlijke tegenstelling wordt realiteit voor de gelovige op het ogenblik dat hij het evangelie aanneemt. Gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd. Geschikt voor de hemel; als dit niet zo zou zijn, zou dat een smet op het goddelijke meesterstuk werpen.

“*Helemaal rein, dat zegt u de Heer;
zou er enige achterdocht blijven?
Uw Woord is getrouw,
en uw werk is volmaakt*”.

Dat is volkomen waar. De meest onervaren gelovige is ‘helemaal gereinigd’, niet door eigen inspanning, maar als noodzakelijk gevolg van het zijn in Christus (1 Joh. 5:20). In Christus volmaakt geheiligd, zal hij toenemen in de kennis en de ervaring van wat heiliging eigenlijk is. Hij zal de praktische kracht ervan ondervinden. Dit zal invloed hebben op zijn gewoonten, gedachten, gevoelens, genegenheden en verbindingen. Kortom, hij zal de machtige invloed van de goddelijke heiliging op zijn leven en karakter begrijpen en praktisch tonen.

Maar hij was even volmaakt geheiligd in Gods oog, op het ogenblik dat hij door het geloof met Christus verbonden werd, als wanneer hij zich straks zal koesteren in het zonlicht van Gods tegenwoordigheid en de geconcentreerde stralen van heerlijkheid zal weerspiegelen, die uitgaan van de troon van God en van het Lam. Hij is nu in Christus, en dan zal hij in Christus zijn. Zijn omstandigheden zullen verschillen.

Zijn voeten zullen staan op het gouden plaveisel van het hemelse heiligdom en niet meer op het droge zand van de woestijn. Dan is hij in een hemels lichaam en niet meer in een vernederd lichaam; maar zijn positie, aanneming, volmaaktheid, gerechtigheid en heiligheid was voor God in orde op het ogenblik dat hij geloofde in de naam van de eniggeboren Zoon van God. Dit staat vast voor altijd, zoals alleen God dat kan doen. Dit is de noodzakelijke en onweerlegbare conclusie van 1 Korinthiërs 6:11.

Het is belangrijk om duidelijk onderscheid te maken tussen een waarheid als zodanig en de praktische toepassing van die waarheid. Dit onderscheid wordt in het Woord van God altijd gehandhaafd. U bent geheiligd, dat is de absolute waarheid voor iedere gelovige. Het is de vrucht van het volmaakte, eeuwige werk van Christus. De praktische toepassing ervan, de gevolgen ervan in het leven van de gelovige vinden wij o.a. in Efeziërs 5:25-26. In 1 Thessalonicenzen 5:23 vinden wij ook de toepassing: *“Moge nu de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen”*.

Maar hoe wordt deze toepassing in de praktijk bereikt? Door de Heilige Geest en door het geschreven Woord: *“Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid”* (Joh. 17:17). *“Dat God u als eerstelingen heeft verkoren tot behoudenis, in heiliging van de Geest en geloof van de waarheid”* (2 Thess. 2:13). *“(…) uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, door heiliging van de Geest”* (1 Petr. 1:2). De Heilige Geest volvoert de praktische heiliging op grond van het volbrachte werk van Christus. Dat doet Hij door de waarheid op ons hart en geweten toe te passen. Hij ontvouwt de waarheid over onze volmaakte positie voor God in Christus, en zal de nieuwe mens in ons versterken. Hij stelt ons in staat alles weg te doen wat onverenigbaar is met die volmaakte positie.

Iemand die gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd is, behoort niet toe te geven aan zijn humeur, begeerte of hartstocht. Hij is afgezonderd voor God en moet zichzelf *“reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God”* (2 Kor. 7:1). Het is zijn voorrecht verheven hoogten van persoonlijke heiligheid te betreden. Hart en leven moeten gebracht en gehouden worden onder de invloed van die grote waarheid, dat hij volmaakt, gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd is. Dat is ware praktische heiligmaking. Niet een poging om de oude natuur te verbeteren, niet een ijdele poging om een ruïne te herstellen. Nee, het is eenvoudig de Heilige Geest, die door de toepassing van de waarheid de nieuwe mens in staat stelt te leven in die sfeer waartoe hij behoort.

Hierin zijn vorderingen te maken:

- groei in het verstaan van deze kostbare waarheid;
- groei in geestelijke bekwaamheid om te doden wat tot de oude natuur behoort;

- een groeiende geschiktheid voor de hemel, waartoe we behoren en waarheen we op weg zijn;
- een groeiende geschiktheid om te genieten van Zijn heilige werkingen.

Dat alles is de genadige dienst van de Heilige Geest, die het Woord van God gebruikt om ons de waarheid te tonen aangaande onze plaats in Christus en de wandel die met die positie overeenkomt.

Maar laten wij goed begrijpen dat het werk van de Heilige Geest in de dagelijkse praktische heiliging gegrond is op het feit dat de gelovige *eens voor altijd* geheiligd is door middel van de offerande van het lichaam van Jezus Christus (Hebr. 10:10). Het doel van de Heilige Geest is ons te leiden in de kennis, de ervaring en de praktische openbaring van wat waar van ons was in Christus zodra wij tot geloof kwamen. Daarin is groei mogelijk, maar onze positie in Christus is eeuwig volmaakt.

“Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid” (Joh. 17:17). *“Moge nu de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen”* (1 Thess. 5:23). Hier vinden wij de praktische kant van de zaak. Hier wordt de heiligheid voorgesteld, niet als iets dat absoluut en eeuwig waar is in Christus, maar als iets dat dagelijks, uur na uur, in ons wordt bewerkt door de Heilige Geest. Vanuit dit oogpunt bezien is heiliging een voortgaande zaak. Volgend jaar moet ik verder gevorderd zijn, door genade, dan ik dit jaar was. Dagelijks toenemen in praktische heiligheid. Wat is dit? De openbaring in mij van wat waar van mij was in Christus op het ogenblik dat ik tot geloof kwam. De basis waarop de Heilige Geest werkt (subjectief) in de gelovige, is de waarheid (objectief) van zijn eeuwige volmaaktheid in Christus.

“Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging zonder welke niemand de Heer zal zien” (Hebr. 12:14). In dit vers wordt de heiligheid voorgesteld als iets dat na te jagen is – om verkregen te worden door ernstig streven – iets dat iedere gelovige zou moeten wensen. Moge de Heer ons leiden in de kracht van deze waarheden, zodat het niet slechts leerstellingen en dogma's voor ons verstand zijn, maar deze dingen als heilige, machtige werkelijkheden leven in ons hart!

Laten we de reinigende kracht van de waarheid leren kennen (Joh. 17:17), en:

- de heiligende kracht van het geloof (Hand. 26:18);
- de heiligende kracht van de naam van de Heer Jezus (1 Kor. 1:30; 6:11);
- de heiligende kracht van de Geest (1 Petr. 1:2);
- de heiligende genade van de Vader (Jud. :1).

De Vader, de Zoon en de Heilige Geest zij eer en heerlijkheid, macht, majesteit en heerschappij, nu en tot in eeuwigheid. Amen!

Oorsprong: [Miscellaneous Writings 1-4](#)

Titel: -

© Oude Sporen 2007